

TÉREY JÁNOS

Arborétum

*Egy érintetlen, puha arborétum,
Az vagy nekem, te vagy a félsziget,
Amelyik elszakadt a kontinenstől,
Hogy csatlakozzék apályhoz, dagályhoz.
Betörhetetlen! Nevedben is úrnő!*

*Figyeld, ahogyan égnek emeli
Orrát a szürreális villamos,
Amikor dombra hág az Alfamában:
Éppen így bukdácsolnak minden dolgok
Az Egyetlen Lehetséges felé.*

*Figyeld, az udvar csontkeményre döngölt
Földjét gereblye karistolja föl;
A fénytócsát figyeld az asztalon,
Az elragadtatást, mely átszüremlik
A világ zöld apácarácsain.*

Családfa

1

*A távolodó párhuzamosok!
Az egyenesek, amelyek a templom
Enyészpontjába tartanak!... Van-e
Szebb hely, mint az öblösödő piactér,
Ahol nincsenek standok és kofák sem?*

*„Sokkal szebb is van: ugyanez a tér
Standokkal fűszerezve és kofákkal”,
Mondtad, amikor először teáztunk.*

2

*Éjjél utáni útelágazás:
Egyszer csak szapora ágakra bomlik,
Indákat indít, sorsokká szakad
A ráérősen hömpölygő folyam,
S lerakva hordalékként: hagyományát,
Deltát épít az atlasz örömére,
Háromszögű, burjánzó birodalmat.
Jólesik az alvás a fűvenyen.
Még titok, melyik ágból lesz morotva,
És kiből lesz eleven vízfolyás: ki
Hogyan fut a saját torkolatáig.*

